

490.

Рано ранила бѣла Румена
На студна вода, шарена чешма,
Тамо ми седѣтъ млади ергени,
Ергени седатъ потъ жолта дуна,
Ручекъ ручаетъ, хоро играятъ
Хоро играятъ, песни си пеятъ,

Еденъ ми ергенъ ручекъ не ручатъ,
Пушка си държитъ, нанишанъ меритъ,
Удри Румена по бѣло гърло;
Падна Румена на църна земя
На църна земя, душа ми беритъ.

491.

„Що ти, Енко, що ти, керко, уста потгорила?
Глава превързала, Енко, потъ тремъ си легнала,
Потъ тремъ си легнала, Енко, дури те стресло?
Дали за водица, Енко, дали за грозице?“ —
„Немуй, нанке, мила нанке, така не зборувай!
Не етъ за водица, нанке, не етъ за грозице;
Що си видохъ, мила нанке, едно лудо младо
Едно лудо младо, нанке, едно неженето,
Него да го земамъ, нанке, глава да разминитъ.

492.

„Що поминаѣтъ,	майко ле мори,	горна-та ма'ала,
Що си видоѣтъ	—	— Доста девойка,
Доста бѣше	—	— како мене,
Како мене	—	— прилегатъ за мене.
Иди, мамо	—	— питай ми ъ,
Ако ти ъ да'атъ	—	— да сѣ позаба'ишъ,
Акъ не ти ъ даатъ,	бърго да си дойдишъ;	
Куки ке расипамъ,	манастиръ ке пра'амъ,	
Манастиръ ке пра'амъ,	калугеръ ке бидамъ.“	

493.

Мое-то ми мило 'сѣ ношъ ми седело,
Свещи ми горило, и бисеръ сукало,
Бисеръ ми низало юню на грива-та;
„Немой коню, немой, не нишай гла'а-та!
Не ми те променвалъ, коню, да те прода'амъ,